



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **Mgr. Ing. M. S., Ph.D.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010 č.j. KUOK 104972/2010, ve věci trvalého vyřazení vozidla z registru vozidel,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 25.10.2010 č.j. KUOK 104972/2010 se pro nezákonnost **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010 č.j. KUOK 104972/2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk ze dne 22.7.2010 č.j. MUSP 75496/2010, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o trvalé vyřazení vozidla Škoda 120, RZ X, kategorie M1, z registru vozidel.

V žalobě žalobce uvedl, že dne 17.12.2008 podal na zákonem vyžadovaném formuláři „Žádost o vyřazení vozidla z registru silničních vozidel“ žádost o trvalé vyřazení vozidla Škoda 120 LS červené barvy, vyrobeného v roce 1979, identifikační číslo 2060193, číslo technického průkazu AF197795 (dále jen vozidlo), které nesplňovalo technické podmínky pro provoz na veřejných komunikacích, a to podle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon č. 56/2001 Sb.). Přílohou žádosti byl průvodní dopis a malý technický průkaz vozidla. Dne 23.12.2009 žalobce žádost doplnil a přiložil k ní velký technický průkaz vozidla. Vozidlo zaniklo ekologickou likvidací a žalobce ani nevlastnil jeho registrační značku, a proto v souladu s ust. § 14 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. žádnou registrační značku Městskému úřadu v Šumperku jako správnímu orgánu I. stupně (dále jen správní orgán I. stupně) nedodal. Správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24.7.2009 č.j. KUOK 73854/2009, které bylo rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.2.2010 č.j. 22Ca 245/2009-25 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce v dalším řízení v souladu se stanoviskem krajského soudu vyjádřeným v uvedeném rozsudku, že pokud osoba vydávající se za vlastníka vozidla není v registru evidována, musí své vlastnictví prokázat jinými důkazy, prokázal své vlastnictví k vozidlu předložením kupní smlouvy. Správní orgán I. stupně přesto vydal dne 22.7.2010 pod č.j. MUSP 75496/2010 rozhodnutí, kterým opětovně zamítl žalobcovu žádost o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím žalovaného. Správní orgán I. stupně setrval na svém předchozím závěru, že o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel může podle zákona č. 56/2001 Sb. žádat pouze vlastník, který je uveden v registru vozidel a zapsán v technickém průkazu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že není-li žalobce schopen písemně doložit nabytí vozidla, není oprávněn činit jakékoliv úkony v registru vozidel v souvislosti s předmětným vozidlem. Žalobce však trvá na tom, že nabytí vlastnictví vozidla prokázal předložením originálu kupní smlouvy. Tuto skutečnost správní orgány obou stupňů nijak nezpochybnil. Žalobce namítl, že postupem správních orgánů obou stupňů je již několik let uměle udržováno v registru vozidel vozidlo, které již od konce roku 2008 fyzicky neexistuje. Takové jednání není v souladu se zákonem č. 56/2001 Sb. ani se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, v platném znění (dále jen správní řád). Ekologicky zlikvidované a tedy zaniklé vozidlo je na místě z registru vozidel neprodleně vyřadit, aby registr odrážel realitu. Žalobce dále argumentoval, že automobil jako věc movitou lze nabývat mj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen OZ) na základě kupní smlouvy (§ 133 odst. 1 OZ). Registr vozidel nemá postavení registru nemovitostí, kdy při převodu nemovitosti vlastnictví vzniká až okamžikem zapsání této skutečnosti do katastru nemovitostí katastrálním úřadem. U movitých věcí je tomu jinak. Věc

(v daném případě vozidlo), která zanikla, nelze na nikoho převádět fakticky ani právně, jak se o to správní orgán I. stupně po celou dobu snaží. Žalovaný musí v souladu s ust. čl. 11 Listiny základních práv a svobod pro účely správního řízení o vyřazení vozidla z registru vozidel plně respektovat jako vlastníka faktického vlastníka vozidla, pokud ten prokáže své vlastnictví. Žalovaný je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) vázán právním názorem vysloveným soudem v předchozím zrušujícím rozsudku sp. zn. 22Ca 245/2009. Žalovaný má povinnost v řízení postupovat hospodárně a neplýtvat veřejnými prostředky, časem a energií žalobce (§ 6 odst. 2 správního řádu).

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že podle jeho názoru žalobce správně nepochopil obsah rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.2.2010 č.j. 22Ca 245/2009-25, když soud v předchozím postupu správních orgánů shledal porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť správní orgán I. stupně řízení zastavil, ačkoliv měl ve věci rozhodnout meritorně. Z obsahu rozsudku je podle žalovaného zřejmé, že krajský soud neuložil správnímu orgánu povinnost vyřadit předmětné vozidlo z registru, naopak žalobce neunesl důkazní břemeno, když neprokázal nabytí vlastnictví k vozidlu. Tuto podmínku nesplnil žalovaný do doby rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K obsahu rozsudku krajského soudu i k odvolacím námitkám žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že na svých závěrech setrval. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce ve vyjádření ze dne 2.5.2011 doručeném krajskému soudu dne 6.5.2011 uvedl, že žalovaný opakovaně tvrdí, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně vlastnictví vozidla. Toto tvrzení považuje žalobce za nepravdivé, neboť správnímu orgánu I. stupně před vydáním prvoinstančního rozhodnutí zaslal originál kupní smlouvy, což je také v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno. Stejně tak je tato skutečnost zopakována v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 3). Naopak tvrzení žalovaného, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně vlastnictví vraku automobilu, není žádnými důkazy podloženo.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žádostí podanou u správního orgánu prvního stupně dne 17.12.2008 požádal žalobce o trvalé vyřazení vozidla z registru s tím, že vozidlo zaniklo, neboť jako vlastník, který je získal od předchozího majitele, zjistil, že je technicky nezpůsobilé k provozu na komunikacích, a proto je nechal do týdne od jeho nabytí ekologicky zlikvidovat. K žádosti připojil potvrzení o převzetí autovraku vystavené provozovatelem zařízení ke sběru autovraků podle zvláštního právního předpisu a velký technický průkaz vozidla. Správní orgán prvního stupně sdělením ze dne 9.1.2009 žalobce informoval, že k vyřazení vozidla je nutné nejprve provést změnu vlastníka – převod na dědice, k čemuž je třeba doložit rozhodnutí okresního soudu o dědictví a dále je třeba doložit dva kusy vydaných SPZ. Žalobce v podání ze dne 15.1.2009 uvedl, že věc, která zanikla, nelze převádět na jiného vlastníka a poukázal na ust. § 14 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., podle kterého se registrační značka neodevzdá v případě, že bylo silniční motorové vozidlo

vyřazeno z provozu z důvodu zániku nebo odcizení, přičemž uvedl, že značky nevlastní a že byly zřejmě zničeny při zániku vozidla. Dle potvrzení Okresního soudu v Šumperku ze dne 6.4.2004 ve věci projednání dědictví po K. V. vozidlo soud vydal zůstavitelově dceři Mgr. A. S. na základě usnesení Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 1D 1433/2003. Mgr. A.S. podáním ze dne 12.2.2009 správnímu orgánu prvního stupně sdělila, že žádné auto nikdy nepřevzala a je pravděpodobné, že otec je prodal nebo daroval několik let před svou smrtí. Usnesením ze dne 25.2.2009 č.j. MUSP-114420/2008 správní orgán prvního stupně řízení přerušil za účelem odstranění nedostatků podání podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ve lhůtě 30 dnů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 29.4.2009 č.j. KUOK 41590/2009, jímž bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Dne 21.5.2009 pod č.j. MUSP 49837/2009 správní orgán prvního stupně řízení ve věci trvalého vyřazení vozidla z registru vozidel zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo žalovaným rozhodnuto rozhodnutím ze dne 24.7.2009 č.j. KUOK 73854/2009. Toto rozhodnutí bylo na základě žaloby žalobce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.2.2010 č.j. 22Ca 245/2009-25, které nabylo právní moci dne 6.4.2010. V tomto rozsudku krajský soud uvedl mj., že *pokud osoba vydávající se za vlastníka vozidla není v registru evidována, musí své vlastnictví prokázat jinými důkazy. Jestliže žadatel své vlastnictví k vozidlu neprokáže, nejde o neodstranění vady podání ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale o neunesení důkazního břemene, které může mít za následek zamítavé rozhodnutí ve věci.* V dalším řízení žalobce podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 7.7.2010 předložil kupní smlouvu uzavřenou podle § 588 OZ mezi žalobcem a L. C., jejímž předmětem je předmětné vozidlo. Smlouva byla uzavřena dne 15.3.2008. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 22.7.2010 č.j. MUSP 75496/2010 žádost žalobce o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel zamítl. V odůvodnění rozhodnutí na str. 5 v odst. 2 k předložené kupní smlouvě uvedl, že je v ní jako předcházející vlastník vozidla uveden L. C., avšak ani tato osoba ani žadatel nejsou jako vlastníci ani jako provozovatelé vedení v registru vozidel. Zákon č. 56/2001 Sb. vyžaduje nutnost doplnit vlastníka a provozovatele dle § 6 odst. 5 v souvislosti s § 4 odst. 4 a o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel pak může žádat pouze vlastník, který je uveden v registru vozidel a zapsán v technickém průkazu. Za dané situace nelze dokončit řízení ve věci trvalého vyřazení uvedeného vozidla z registru, protože není dodržen zákon č. 56/2001 Sb. Správní orgán I. stupně ve svých závěrech mj. vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 19.1.2005 č.j. 4 As 26/2003-59. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, jenž dospěl k závěru (str. 3 odst. 3 napadeného rozhodnutí), že nově předložená kupní smlouva k vozidlu na změnu vlastníka nemá vliv. Ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, že není-li splněna povinnost aktualizace údajů vyplývající z § 6 a § 11 zákona č. 56/2001 Sb. v registru vozidel ze strany kteréhokoliv vlastníka, jenž vozidlo nabyt, nelze dále vozidlo trvale administrativně vyřadit z registru. Ignorance povinnosti hlásit změny o údajích zapisovaných v registru vozidel má negativní důsledky v tom, že další administrativní změny v registru vozidel jsou nadále blokovány, pakliže ze strany žadatelů není doložen způsob nabytí vlastnictví právě od osoby naposledy evidované v registru vozidel jako vlastníka. Dále žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že Krajský soud v Ostravě v předchozím zrušujícím rozsudku (sp. zn. 22Ca 245/2009) zrušil napadené rozhodnutí pouze z procesních důvodů a současně konstatoval, že odvolatel neunesl důkazní břemeno. Žalovaný dospěl k závěru, že

v posuzované věci je třeba se zabývat nikoliv fyzickým vlastněním vozidla, ale existencí práva žádat vozidlo administrativně a trvale vyřadit a zde, pakliže nejsou splněny podmínky zákona č. 56/2001 Sb., nelze k vyřazení vozidla přistoupit. Definice vlastníka dané OZ se nelze dogmaticky držet v případě provádění změn v registru vozidel, neboť výsledkem by byla naprostá neaktuálnost údajů o vlastnících a vozidlech uvedených v registru, kdy by vznikla situace, že by jakýkoliv občan byl oprávněn žádat o trvalé vyřazení vozidla, které je evidováno v registru na jiného vlastníka a příslušný správní orgán by žádosti vyhověl s vědomím, že mu byla předložena kupní smlouva, v níž nejsou údaje relevantním způsobem ověřeny.

Podle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb. registr silničních vozidel je evidencí silničních motorových vozidel, přípojných vozidel a provozovatelů těchto vozidel. Součástí evidence silničních motorových vozidel je evidence paměťových karet vozidel, která jsou vybavena podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství záznamovým zařízením.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností trvale vyřadí vozidlo z registru na žádost jeho vlastníka. Tuto skutečnost vyznačí v technickém průkazu vozidla a v registru silničních vozidel. Se žádostí o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel předloží vlastník motorového vozidla potvrzení o převzetí autovraku vystavené provozovatelem zařízení ke sběru autovraků podle zvláštního právního předpisu. Vlastník vozidla přitom odevzdá tabulky s přidělenou registrační značkou. Jedná-li se o žádost o trvalé vyřazení vozidla z registru silničních vozidel podle odstavce 1 písm. a), je vlastník motorového a přípojného vozidla povinen doložit způsob jeho zániku nebo jejich dalšího využití“.

Podle ust. § 133 odst. 1 OZ převádí-li se movitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví převzetím věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak.

Podle ust. § 123 OZ vlastník je v mezích zákona oprávněn předmět svého vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním.

Žalobní námitku směřující proti závěru správních orgánů obou stupňů, že žalobce nemohl jako vlastník motorového vozidla podat žádost o jeho trvalé vyřazení z evidence silničních vozidel, pokud nebyl vlastníkem zapsaným v registru silničních vozidel, shledal krajský soud důvodnou. Dle shora citovaného ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. lze vyřadit vozidlo z registru silničních vozidel na žádost jeho vlastníka. Z žádného ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. přitom nevyplývá, že tímto vlastníkem je pouze vlastník zapsaný v registru silničních vozidel. Jak judikoval NSS v již shora zmiňovaném rozsudku ze dne 19.1.2005 č.j. 4 As 26/2003-59, zákon č. 56/2001 Sb. *vytváří veřejnoprávní systém evidence silničních motorových vozidel, jehož hlavním účelem je zajistit, aby na pozemních komunikacích byla provozována pouze vozidla splňující předepsané technické podmínky a s uzavřeným pojištěním odpovědnosti z jejich provozu. Registrace vozidla nemá sama o sobě žádné právní následky v oboru soukromého práva, především práva vlastnického, jelikož zákon č. 56/2001 Sb. ačkoliv užívá pojem vlastníka vozidla jako pojem klíčový, legálně jej nedefinuje, takže v tomto ohledu je nezbytné vycházet z OZ, a to zejména z § 123 a násl. Dále NSS výslovně uvedl, že „Vlastníkem vozidla ať již v registru vozidel registrovaného či nikoli, je tedy osoba, která podle předpisů práva občanského (viz*

zejména § 132 občanského zákoníku), nabyla k vozidlu vlastnické právo a toto nepozbyla. Pro nabývání a pozbývání vlastnictví k silničním vozidlům, bez ohledu na skutečnost, zda jsou v okamžiku nabytí či pozbytí vlastnictví v registru vozidel registrována či nikoli, platí stejná pravidla jako pro kterékoli jiné movité věci, neboť žádný k občanskému zákoníku speciální právní předpis nestanoví jinak. Při nabývání vlastnictví na základě smlouvy tedy platí ust. § 133 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož v takovém případě vlastnictví přechází převzetím věci, není-li účastníky dohodnuto jinak.“ V posuzované věci krajský soud neshledal žádný skutkový a právní důvod, pro který by se měl od tohoto právního názoru NSS odchýlit. Krajský soud dodává, že skutečnost, že žalobce není vlastníkem evidovaným v registru silničních vozidel, je z hlediska jeho práva podat žádost ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. právně irelevantní. Rozhodující je, zda bylo jeho vlastnictví k silničnímu vozidlu jakožto předmětu evidenčního úkonu, jehož provedení je podanou žádostí po správním orgánu požadováno, prokázáno. V posuzované věci žalovaný argumentuje předchozím zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25.2.2010 sp. zn. 22Ca 245/2009, kde se podle jeho tvrzení krajský soud vyjádřil tak, že žalobce neunesl důkazní břemeno. V uvedeném rozsudku na str. 3 odst. 3 krajský soud výslovně uvedl: „pokud osoba vydávající se za vlastníka vozidla není v registru evidována, musí své vlastnictví prokázat jinými důkazy. Jestliže žadatel své vlastnictví k vozidlu neprokáže, nejde o neodstranění vady podání ve smyslu ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, ale o neunesení důkazního břemene, které může mít za následek zamítavé rozhodnutí ve věci.“ Tento závěr sice odpovídal obsahu správního spisu, neboť vlastnictví silničního vozidla podle tehdejšího obsahu správního spisu žalobce pouze tvrdil a žádným způsobem neprokázal, nicméně tento závěr krajského soudu má také obecnou platnost v tom, že pro posouzení, zda osoba podávající žádost ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb., která není zapsaná v rejstříku, je vlastníkem silničního vozidla, je prokázání vlastnictví tohoto vozidla rozhodující právní skutečností. V posuzované věci v dalším řízení následujícím po zrušujícím rozsudku krajského soudu se důkazní situace změnila, když žalobce doplnil své tvrzení o vlastnictví silničního vozidla předloženou kupní smlouvou ze dne 15.3.2008. Správní orgány, aniž by tuto smlouvu jakkoli zpochybnil, shodně dospěly k závěru, že jde o důkaz pro posouzení věci právně irelevantní, neboť o vyřazení vozidla z registru silničních vozidel může žádat pouze vlastník, který je uveden v registru vozidel a zapsán v technickém průkazu. Tyto závěry správních orgánů obou stupňů jsou podle názoru krajského soudu zcela neakceptovatelné. V současné době je v registru vozidel správního orgánu I. stupně evidován jako vlastník vozidla zemřelý K. V. Podle názoru správních orgánů obou stupňů je nezbytné doplnit do registru vozidel údaje o následujícím vlastníku vozidla, jímž byla podle sdělení Okresního soudu v Šumperku ze dne 6.4.2004 sp. zn. 1 D 1433/2003 na základě projednání dědictví po K. V. Mgr. A. S., eventuálně doplnit také údaje o případných dalších následných vlastnících, neboť, jak se vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4), vozidlo je v registru vozidel „administrativně blokováno“ absencí iniciativy vlastníka (eventuálně vlastníků) následujícího po zemřelém K. V. Jakkoliv lze souhlasit s tím, že ideálním stavem evidence vozidla v registru vozidel je registrace všech po sobě jdoucích vlastníků příslušného vozidla, nelze z žádného ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. dovodit, že by přerušení kontinuity registrovaných vlastníků bylo překážkou pro „posledního“ vlastníka v řadě z pohledu legitimacy jeho právních úkonů učiněných ve smyslu citovaného zákona za předpokladu, že své vlastnictví prokáže. Jak již bylo zmíněno shora, žalobce v dalším řízení své vlastnictví prokazoval předloženou kupní smlouvou ze dne 15.3.2008, kterou však správní orgány jako

důkaz ani nevyhodnotily, když shodně dospěly k závěru, že žádost může podat pouze vlastník evidovaný v registru silničních vozidel. Jak již bylo shora uvedeno, krajský soud vycházejí mj. z názoru NSS vysloveném v rozsudku ze dne 19.1.2005 č.j. 4 As 26/2003-59, považuje tento právní názor za rozporný se zákonem č. 56/2001 Sb., a proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Názor žalovaného, že akceptace prokázání vlastnictví vozidla pouze z hlediska soukromoprávního bez zřetele na obsah evidence v registru vozidel by mohla vést ke stavu, kdy registr nebude odrážet reálný stav, považuje krajský soud za neopodstatněný, a to zvláště s ohledem na situaci, jež vznikla v této posuzované věci, kdy evidence v registru je se skutečným stavem v naprostém rozporu (registrované vozidlo zřejmě již od roku 2008 fakticky neexistuje a osoba stále evidovaná jako jeho vlastník zemřela v roce 2003). Prokázání vlastnictví vozidla z hlediska soukromoprávního nemůže mít podle názoru krajského soudu za následek zkreslení reálného stavu v evidenci vozidel, bude-li učiněno právně relevantními důkazy, jež správní orgány řádně vyhodnotí.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalobci v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 21. června 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu